

Sygn. akt II KO 55/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie (...),
skazanych za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i innych
po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 października 2020 r.
sygnalizacji obrońcy skarżących oraz prokuratora w przedmiocie wznowienia
postępowania karnego z urzędu,
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt VIII K (...),

1. wznowia postępowanie karne w sprawie (...) zakończone
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 stycznia
2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu
Okręgowego w W. z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt VIII K (...)

2. uchyla wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 stycznia 2015
r., sygn. akt II AKa (...) w zakresie utrzymania w mocy wyroku Sądu
Okręgowego w W. z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt VIII K (...) w

części dotyczącej: skazania (...) za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (pkt 1, 9 i 17 części rozstrzygającej wyroku) oraz za przestępstwa z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s (pkt 2, 10 i 18 części rozstrzygającej wyroku) oraz orzeczenia wydanego na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. (pkt 4, 12, 20 części rozstrzygającej wyroku), orzeczenia kar łącznych (pkt 5, 13 i 21 części rozstrzygającej wyroku) i orzeczenia wydane na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 1 k.k.s. (pkt 8,16 i 24 części rozstrzygającej wyroku) oraz tenże wyrok Sądu Okręgowego w W. w odniesieniu do wymienionych powyżej rozstrzygnięć i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (odnośnie czynów z art. 258 § 1 k.k.) oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.(odnośnie czynów z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s.) umarza w tym zakresie wobec (...) postępowanie karne;

3. kosztami procesu – w zakresie dotyczącym wskazanych powyżej czynów--obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w W., w sprawie VIII K (...), uznał (...) za winnych popełnienia przestępstw:

1. z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r., za które wobec każdego z oskarżonych orzekł kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1, 9 i 17 części rozstrzygającej wyroku);
2. z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów sprzed 17 grudnia 2005 r., za które wobec każdego z oskarżonych orzekł kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny 200 stawek

dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 zł (pkt 2, 10 i 18 części rozstrzygającej wyroku);

3. z art. 270 § 1 kk, za które wobec każdego z oskarżonych orzekł kary 2 lat pozbawienia wolności (pkt 3,11 i 19 części rozstrzygającej wyroku).

Na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., wobec każdego z oskarżonych, Sąd uznał, iż wykonaniu podlega kara orzeczona za przestępstwo z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Następnie, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzonych wobec T. K. w pkt 1 i 2, R. Ł. w p-kt 9 i 10 oraz T. K. w pkt 17 i 18 - na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. Sąd orzekł kary łączne po 2 lat pozbawienia wolności, których wykonanie na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. W okresie próby każdego z oskarżonych Sąd oddał pod dozór kuratora. Zobowiązał również T. K., R. Ł. i T. K. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Izby Celnej w R. kwoty 799.043,40 zł w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku. Zaliczył na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 1 k.k.s. wobec każdego z oskarżonych okres tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonych wobec nich kar grzywny oraz zwolnił ich od kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych. Podnieśli w nich zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i uznał wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne. Sąd zasądził również od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Wyrok nie został zaskarżony kasacją.

W związku z uchylaniem się skazanego T. K. od obowiązku solidarnego naprawienia szkody Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt III Ko (...), zarządził wobec niego wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 r. w sprawie o sygn. akt V Kzw (...), zażalenia obrońcy skazanego T. K., Sąd Okręgowy w P. postanowił zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt II Ko (...), Sąd Rejonowy w G. postanowił zarządzić wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności wobec T. K. z powodu uchylania się od wykonania obowiązku naprawienia szkody.

W dniu 24 sierpnia 2020 r. obrońca skazanych (...) sporządził skierowane do Sądu Najwyższego pismo sygnalizujące potrzebę wznowienie z urzędu postępowania w ich sprawie, na ich korzyść i uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKa (...) i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18.03.2014 r., sygn. akt VIII K (...), a następnie umorzenie postępowania. Obrońca sformułował również ewentualny wniosek o uchylenie wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i utrzymanego nim w mocy nadmienionego wcześniej wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.. Poza tym, obrońca wniósł również, na podstawie art. 532 § 1 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. oraz o obciążenie kosztami procesu Skarbu Państwa i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz każdego ze skazanych kosztów postępowania wznowieniowego. Uzasadniając swoje stanowisko obrońca stwierdził, że w badanej sprawie zaistniała bezwzględna podstawa odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., gdyż karalność przestępstwa z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. ustała przed wydaniem przez Sąd I instancji wyroku skazującego za to przestępstwo.

Prokurator Prokuratury Krajowej w odpowiedzi na to pismo wyraziła pogląd, że nie zachodzi podniesiona przez obrońcę skazanych przesłanka wznowienia z urzędu postępowania sądowego w przywołanej sprawie skazanych. Jednocześnie wniosła o wznowienie tego postępowania w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 marca 2014 r., VIII K (...), w punktach: 1 - w odniesieniu do T. K. w pkt 9 – w odniesieniu do R. Ł., w pkt 17 – w odniesieniu do T. K. – rozstrzygnięcia, to jest w zakresie uznania skazanych winnymi popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r., uchylenie nadmienionego wcześniej wyroku Sądu Okręgowego w pkt 1, 9 i 17 oraz umorzenie postępowania karnego w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. wobec stwierdzenia przedawnienia karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W badanej sprawie zaistniały podstawy do wznowienia postępowania karnego z urzędu.

W pierwszej kolejności należy ustosunkować się do zasadności twierdzeń zawartych w sygnalizacji obrońcy skazanych odnośnie wystąpienia podanej przez niego podstawy prawnej do wznowienia postępowania z urzędu. Obrońca podnosząc zarzut przedawnienia ścigania przypisanego każdemu ze skazanych przestępstwa karno-skarbowego z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. art. 56 § 1 k.k.s. jako moment, od którego należy liczyć bieg terminu przedawnienia tego przestępstwa wskazał koniec roku, w którym upłynął termin płatności należności publicznoprawnej, jaką jest dług celny. Powołał się przy tym na treść art. 44 § 3 k.k. Przepis ten stanowi, że bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Mając przy tym na uwadze treść art. 44 § 1 i 5 k.k.s., z których wynika, że 5 letni termin przedawnienia karalności tego przestępstwa jest wydłużony o kolejne 5 lat w razie wszczęcia w ciągu tych 5 lat postępowania karnego przeciwko sprawcy, termin przedawnienia upłynął - zdaniem obrońcy - w dniu 31 grudnia 2013 r.

Z kolei prokurator Prokuratury Krajowej zwróciła uwagę na zdanie drugie art. 44 § 3 k.k.s. Wprowadzono w nim odrębne reguły określenia początku biegu terminu przedawnienia dla przestępstw polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności celnej. W odniesieniu do takich przestępstw bieg terminu przedawnienia

rozpoczyna się z dniem, w którym powstał dług celny. Jeżeli nie jest możliwe określenie dnia powstania długu celnego, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone. W ocenie prokurator znaczenie dla określenia początku biegu przedawnienia karalności mają wydane w latach 2004, 2005 i 2006 decyzje właściwych organów celnych. Jej zdaniem dopiero w tych datach można mówić o powstaniu długu celnego w prawidłowej wysokości.

Weryfikując prawidłowość stanowiska obrońcy i prokurator przede wszystkim należy zauważyć, że przepis art. 44 § 3 k.k. w sposób odrębny określa bieg terminu przedawnienia dla uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności celnej. Zawarto w nim, również odrębne, unormowanie dotyczące początku biegu terminu przedawnienia, gdy nie jest możliwe określenie dnia powstania tego długu. Wówczas bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone.

Tymczasem wymienione przez prokurator decyzje uchylające decyzje wydane w 2003 r., wydane od dnia 4 grudnia 2004 r., poprzez 2005 r., do dnia 30 stycznia 2006 r. (k. 5473 – 5477, 6253 – 6260, 6265 – 6269), i określające w prawidłowy sposób dług celny, nie dotyczyły chwili jego powstania. Naczelnicy urzędów celnych dokonali ponownego wymiaru należności celnych przywozowych oraz podatku od towarów i usług z tytułu importu. Po weryfikacji świadectw pochodzenia towarów określono dla nich właściwą stawkę celną. Jednocześnie w tych decyzjach stwierdzono wysokość niedoboru należności celnych przywozowych oraz kwotę odsetek wyrównawczych liczoną od dnia zgłoszenia towaru do odprawy celnej. Tym samym nie

były to decyzje, w których ustalono istnienie długu celnego. Doszło w nich do zmiany wysokości tego długu, wobec dokonanej zmiany wymiaru należności celnych. Daty wydania tych decyzji nie mogą stanowić daty powstania długu celnego. Co więcej, zasądzone w nich odsetki wyrównawcze od daty dokonania zgłoszenia świadczą o tym, że organy przyjęły, iż dług powstał w chwili dokonania zgłoszenia celnego.

Prawidłowość takiego określenia momentu powstania długu celnego potwierdza również wykładnia przepisów obowiązującego w chwili popełnienia przez skazanych przypisanego im przestępstwa Kodeksu celnego (ustawa z dnia 9 stycznia 1997 r., Dz.U. 2001, Nr 75, poz. 802 ze zm.). Zgodnie z jego art. 2 § 2, wprowadzenie towaru na polski obszar celny lub jego wyprowadzenie z polskiego obszaru celnego powodowało z mocy prawa powstanie obowiązków i uprawnień przewidzianych w przepisach prawa celnego, jeżeli przepisy prawa, w tym umowy międzynarodowe, nie stanowią inaczej. Dla określenia momentu, w którym powstaje dług celny, a zatem momentu, od którego biegnie przedawnienie karalności przestępstwa z art. 87 § 1 k.k.s., znaczenie miały przepisy Działu II Tytułu VII Kodeksu celnego zatytułowanego „Dług celny”. Zawarty w nim przepis art. 208 Kodeksu celnego stanowił, że dług celny powstaje w wypadkach określonych w nadmienionym dziale ustawy. Spośród przepisów zawartych w tej części ustawy znaczenie – dla czynionych w tym miejscu rozważań - ma art. 209 § 2 Kodeksu celnego, z którego wynika, że dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego. Także w przypadku takich zachowań, jak nielegalne wprowadzenie do obrotu, dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru (art. 210 § 2

kodeksu celnego), a chwilę tę w art. 2 § 1 kodeksu celnego określono jako faktyczny przywóz towaru na polski obszar celny. Dodać tylko należy, że w podobny sposób chwilę powstania długu celnego określono w art. 77 § 2 i 79 § 2 obowiązującego obecnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U.UE.L.2013.269.1 z dnia 10.10.2013).

Mając tę okoliczność na uwadze zasadne jest stwierdzenie, iż termin przedawnienia przypisanych skazanym przestępstw z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. należy liczyć od dnia 26 listopada 2003 r., tj. końcowego dnia okresu w ciągu którego ich dokonali W konsekwencji, uwzględniając treść przywołanego powyżej art. 44 § 1 i § 5 k.k.s. wskazującego, terminy przedawnienia karalności przestępstw skarbowych – przedawnienie tegoż przypisanego każdemu ze skazanych przestępstwa nastąpiło w dniu 26 listopada 2013 r., to jest jeszcze przed wydaniem w dniu 18 marca 2014 r. wyroku przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie VIII K (...). Stąd niewątpliwie zapadłe w sprawie orzeczenia Sądów obu instancji dotknięte zostały bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do sygnalizowanej przez Prokurator kwestii przedawnienia karalności przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. popełnionego przez każdego ze skazanych w okresie od kwietnia 2003 r. do listopada 2003 r., to przede wszystkim zauważyć należy, że przepis ten został znowelizowany ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz.U. 2004 Nr 93, poz. 889), na podstawie której została m.in.

podwyższona kara przewidziana za to przestępstwo. W miejsce kary do 3 lat pozbawienia wolności przewidziano karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Jednakże Sąd Okręgowy w W. w wyroku z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt VIII K (...), stwierdził, że jako podstawę skazania przyjęty został wobec każdego ze skazanych, na podstawie art. 4 § 1 k.k., przepis dla nich względniejszy, a mianowicie art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wymienionej nowelizacji, tj. przed dniem 1 maja 2004 r.

Przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w stanie prawnym obowiązującym do tego dnia, było zagrożone karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. – w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez skazanych owych tak zakwalifikowanych przestępstw - ich karalność ustawała, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Z racji na to, iż w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcom – termin ten uległ przedłużeniu o dalsze 5 lat, tak jak o tym stanowił przepis art. 102 k.k.. Na podstawie art. 102 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 3 sierpnia 2005 r. do 1 lipca 2015 r., nadanym ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. (Dz.U. Nr 132, poz.1109) określony w art. 101 § 1 pkt 4 k.k. termin uległ przedłużeniu o dalsze 5 lat. Przepis ten jednak przewidywał dłuższy termin (10 lat) dla przestępstw, o których mowa w art. 101 § 1 pkt 1-3 k.k., do których nie należał art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r. Karalność przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. uległa zatem przedawnieniu w dniu 26 listopada 2013 r. Wyroki Sądu I i II instancji wydane w badanej sprawie, w zakresie skazania (...) z art. 258 § 1 k.k. również dotknięte zostały bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., także i w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że zaistniały podstawy do wznowienia postępowania karnego z urzędu w przywołanej na wstępie sprawie. Nie ma bowiem wątpliwości, że wyrok Sądu I i II instancji w części, w jakiej dotyczą (...) za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r. oraz przestępstwo z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed 17 grudnia 2005 r. powinny zostać uchylone i tym zakresie prowadzone wobec skazanych postępowanie powinno zostać umorzone.

Zauważyć przy tym należy, (...) zostali skazani również za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. W chwili orzekania przez Sądy obu instancji nie doszło do przedawnienia karalności tego przestępstwa. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 k.p.k. karalność przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata ustaje, gdy od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat. W chwili, gdy termin ten upłynął obowiązywał art. 102 k.k. w jego wersji wynikającej z nowelizacji z dnia 5 czerwca 2005 r. (Dz.U. 2005 Nr 132, poz. 1109). Na podstawie tego przepisu termin ten uległ wydłużeniu o 5 lat. Mając na uwadze, że przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. zostało popełnione przez skazanych w okresie od 6 kwietnia 2003 r. do 26 listopada 2003 r, do jego przedawnienia doszłoby zatem dopiero w 2018 r.

Wobec każdego ze skazanych Sąd I instancji orzekł z tytułu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności. W związku z tym, że ten sam czyn wypełniał znamiona przestępstwa skarbowego zaistniały podstawy do zastosowania instytucji idealnego zbiegu przestępstwa i przestępstwa skarbowego z

art. 8 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy w W. na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. uznał, że wykonaniu podlega kara z pkt 2 wyroku, czyli kara 2 lat pozbawienia wolności i kara grzywny 200 stawek dziennych, których wysokość ustalono na kwotę 60 zł orzeczone za przestępstwa skarbowe. Następnie, w wyniku połączenia orzeczonej w pkt 2 wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., orzeczona została kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zostało przez Sąd I instancji warunkowo zawieszone.

W związku z uchyleniem wydanych w sprawie wyroków i umorzeniem postępowania karnego w zakresie, w jakim dotyczą one także skazania za przestępstwo skarbowe pozostające w idealnym zbiegu z przypisanym również skazanym przestępstwem z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k., podkreślić należy, że zastosowany w niniejszej sprawie art. 8 § 2 k.k.s. dotyczy tylko etapu wykonania kary. Stwierdzenie, która kara, orzeczona za przestępstwo albo przestępstwo skarbowe pozostające w idealnym zbiegu, podlega wykonaniu jako kara surowsza nie zmienia decyzji sądu w przedmiocie skazania za przestępstwo i przestępstwo skarbowe oraz orzeczenia kar. W literaturze i orzecznictwie podkreśla się wręcz, że wymiar kar za przestępstwa pozostające w idealnym zbiegu ma charakter niezależny (P. Kardas, W: P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Wolters Kluwer 2017, Lex/el. Teza 24-27 komentarza do art. 8 k.k.s.). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 października 2015 r., V KK 193/15 (Lex nr 1813486), brak jest jakichkolwiek barier wykluczających w wypadku

idealnego zbiegu czynów karalnych możliwość odmiennych reakcji karnych za przestępstwo skarbowe i za przestępstwo powszechne.

Tym samym uchylenie w niniejszym postępowaniu wyroku Sądu I instancji w zakresie skazania (...) za przestępstwo skarbowe i występki z art. 258 § 1 k.k. oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie, w jakim w tym orzeczeniu utrzymano wyrok Sądu Okręgowego i umorzenie w tej części postępowania karnego z uwagi na ustanie karalności tych przestępstw wobec przedawnienia, skutkowało koniecznością uchylenia zawartych w wyroku Sądu Okręgowego, a już przez to samo bezprzedmiotowych rozstrzygnięć dotyczących: zastosowania art. 8 § 2 k.k.s., orzeczenia kary łącznej oraz zaliczenia na poczet kary grzywny okresów tymczasowego aresztowania skazanych. Uchylenie rozstrzygnięcia o zastosowaniu art. 8 § 2 k.k.s. wobec tego, że umorzono postępowanie wobec przedawnienia karalności odnośnie współtworzącego ów zaistniały w sprawie, przewidziany w art. 8 § 1 k.k.s. idealny zbieg czynów i tym samym ustanie wskazanych w tym przepisie warunków do zastosowania tej instytucji wobec skazanych sprawia, iż aktualną stała się konieczność wykonania przez nich kary orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w W. za to drugie przypisane im przestępstwo, tj. występki z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. Orzeczenie o wymiarze kary za to przestępstwo stanowiło bowiem decyzję Sądu niezależną, odrębną od orzeczenia kary za przestępstwo z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Innymi słowy, skoro uchylono wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej skazania za przestępstwo skarbowe i tym samym decyzja o zastosowaniu wobec skazanych art. 8 § 2 k.k.s. stała się

bezzasadna, to oznacza, że tym samym wykonaniu podlega kara orzeczona za to pozostałe, dotychczas tworzące idealny zbieg czynów, przestępstwo. Zaistniały w sprawie układ procesowy, warunkowany tym, iż decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych wobec skazanych kar pozbawienia wolności dotyczyła kar łącznych, obejmujących kary jednostkowe orzeczone za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. oraz za przestępstwo z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. i z racji zastosowania art. 8 § 2 k.k.s. nie podlegała łączeniu kara za występki z art. 270 § 1 k.k., a nadto uchYLENIEM w wyniku wznowienia postępowania tych rozstrzygnięć powoduje, iż obecnie orzeczonych za to przestępstwo wobec każdego ze skazanych kar dotyczą zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w pkt 6, 7, 14, 15, 22, 23 i 25 rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o treść art. 632 pkt 2 k.p.k.